

Hatta Onlara Bile Anlatmalıyız...

İçeriği Yazan: [Faruk HAKSAL](#) [1] Zaman: Çar, 30/05/2012 - 16:26

Ünlü bir düşünür ölüm karşısında şu anlamlı sözlerle yakınıyor:

- Acaba hangi kitapları okuyamadan sona erecek bu hayat?.. Henüz varamadığım hangi gerçeklerin sorumluluğunu yüklenmeden çalacak düdük?..

İlginç değil mi?

Ünlü düşünürün ölümden yakınma biçimi, onun hayatı nasıl karşıladığını gösteren en önemli belirti.

Yaşamın anlamı, her düşünen insanı meşgul etmiş zorlu bir sorundur.

Hayat, katlanılması gereken bir “şey” midir?

Yoksa, anlamı üzerinde bir noktaya gelmeden hoşça vakit geçirilecek sıradan ve tek düze bir meşgale midir?

Hayatı hormonlarınızın uzantısında yaşayabilirsiniz.

O’nu, güdülerinizin ekseninde sıradan bir biçimde karşılayabilirsiniz.

Gecelerinizi televizyon dizilerinin bataklığında geçirebilir, gündüzlerinizi ise, o dizilerin sıradan öykülerinin sığınağına saplanarak geçirebilirsiniz.

Dünya görüşünüzün yapılanmasını magazin medyasının güdümüne terk edebilir ya da kimliğinizi inandığınız dinin esasları ile tanzim edebilirsiniz.

Siyasi düşüncelerinizi, içinde her nasılsa bulunduğunuz bir sosyal grubun eşgüdümünde belirleyebilir, sonra belirlenen bu noktayı kişiliğinizin temel bir ögesi olarak damgalayabilirsiniz...

Çünkü “özgür”sünüz...

Ama işte o zaman da, yukarıda sözünü aktardığımız düşünürümüzün düşüncesini, kaygılarını ve yaşam felsefesini bir türlü kavrayamazsınız.

Belki de bu sözleri [sadece] vitrine konmuş süslü bir söz gibi algılar; ama hiçbir zaman yaşamınızın pratiğine yansıtmaya kalkışmazsınız.

Kültürünüze taşımaya yanaşmazsınız.

O son düdüğün, aniden ve ansızın çalmasının acısını duyuyor düşünürümüz.

Ama bu acının niteliği, yaşamın sona ermesi nedeniyle duyulan ızdıraptan çok farklıdır.

Endişe ve üzüntü, yaşam boyu ulaşılamamış olan “gerçekler” nedeniyledir.

Bu gerçeklerin sorumluluğunu yüklenememiş olmanın acısıdır...

Ve zaman yetmediği için, zaman yeteri ölçüde doğru kullanılamadığı için, ardında henüz okunamamış kitaplar bırakmanın acısıdır.

Amerika’yı göremeden gitmenin acısı değildir bu.

Yeteri ölçüde tatmin edilememiş olan cinsel dürtülerle yüklü bir özlemle musalla taşına yatmanın pişmanlığı değildir bu.

Tırmanılmayan koltukların, üzerinde yeteri kadar saltanat edilememiş olan makam ve mevkilerin, ele geçirilememiş fırsatların üzüntüsü, doymamışlığı değildir bu...

Küpünü ağzına kadar dolduramamış olmanın hırsı, doyumsuzluğu ve açgözlülüğünden arta kalan bir sızı değildir bu...

Kültür açlığıdır.

Gerçeğe duyulan aşktır.

Kültürel olarak yükselmeye, ruhen derinleşmeye, kişisel olarak olgunlaşmaya duyulan katışıksız özlem ve gerilimli bir tutkudur.

İşte bu açlığı konuşmalıyız hep beraber, bu aşkı betimlemeliyiz, bu katışıksız özlemi ve o gerilimli tutkuyu anlatmalıyız birbirimize, çocuklarımıza ve herkese...

Herkese!..

Hatta “onlar” a bile...

Faruk HAKSAL

faruk.haksal@politikadergisi.com [2]

Yorumlar

- [Kültür/Sanat](#) [3]
- [Toplumsal](#) [4]

Kaynak URL (04/05/2024 - 13:39 tarihinde yazdırıldı):

<https://politikadergisi.com/makale/hatta-onlara-bile-anlatmalimiz%E2%80%A6>

Bağlantılar:

Sosyal Medya: [Facebook](#) | [Twitter](#)

- [1] <https://politikadergisi.com/pd-uye/faruk-haksal>
[2] <mailto:farukhaksal@gmail.com>
[3] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/kultursanat>
[4] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/toplumsal>